

gation — jeg kan næsten sige desværre — danske Udtalelser; Udtalelser af Professorerne i Statsret Matzen og Knud Berlin blev anført mod vor Opfattelse, ligesom Udtalelser i danske Leksika og forskellige andre Skrifter, ja, selv i det store Standardværk „Meddelelser om Grønland“, kunde drages frem imod os, idet det i Jubilæumsbindene hedder, at nu, efter at man har faaet Magternes Anerkendelse, vil man kalde det hele for Grønland og ikke som tidligere for Dansk Grønland, idet den Opfattelse har været almindelig, at Dansk Grønland kun var det, der hidtil var koloniseret. Men den danske Delegation fastholdt Anordningen af 1776 og hele den af mig anførte Betragtning.

Endvidere anførte vi, at Danmark var det Land, der i videst Udstrækning havde undersøgt og kortlagt Østkysten, givet Navne og taget Landet i Besiddelse, saaledes som Videnskabsmænd og Opdagelsesrejsende saa ofte gør. Herimod kunde Nordmændene med Rette sige, at Kortlægning og formel Besiddelsestagen, Hejsning af Flaget, giver ingen Ejendomsret til Land, saa naar vi har kaldt en Del af Østkysten for Frederik den Sjettes Kyst og en anden for Christian den Niendes Kyst, er vor Ejendomsret ikke dermed godtgjort og kunde ikke være det, fordi der lidt nordligere ligger Strækninger, der er berejst og kortlagt af andre Nationer og har faaet Navn af andre Nationer, f. Eks. Kong Wilhelms Land, Kejser Franz Josephs Fjord og flere. Derimod kunde vi overfor Nordmændene sige, at Norge havde ikke taget Del i disse Rejser og Kortlægninger. Og naar man anfører, at Professor Nansen er gaaet over Indlandsisen, saa er det en Bedrift, som ogsaa andre har udført, deriblandt navnlig den danske Oberst Koch, og vi kunde ogsaa anføre, at det var ikke for norske Penge, Nansen gjorde det. Han søgte den norske Regering om 5 000 Kr. til at foretage denne Rejse over Isen, og saa svarede Universitetet deroppe paa Forespørgsel, at man fandt ingen Anledning til, at den norske Stat skulde bevilge 5 000 Kr. til en saadan Sportspræstation; da var det en dansk Mand, nemlig Grosserer Gamél, der gav de 5 000 Kr., og Nansen gik over Indlandsisen.

Endvidere kunde vi fremholde de andre Magters Anerkendelse af vore Rettigheder og vor Berettigelse til at udvide vor Virksomhed over hele Grønland, ligesom den danske Delegation ikke et Øjeblik forsømte at fremdrage den norske Udenrigsministers Ihlens Erklæring om, at Norge

ikke vilde volde Vanskeligheder overfor vore Udvidelser i Grønland, en Erklæring, som ikke faldt fra ham paa staaende Fod, da han blev spurgt, men som fremkom efter otte Dages Betænkningstid, i hvilken Tid han formentlig har raadført sig med sine Kolleger i Ministeriet; jeg ved ikke, om ogsaa den norske Konstitutionskomité ved den Lejlighed er blevet spurgt, men Erklæringen fremkom, som sagt, efter otte Dages Betænkningstid.

Se, saaledes gik det med de almindelige Synsmaader, som Delegationerne fremholdt overfor hinanden, og der stillede da fra begge Sider Forslag om Maaden at ordne Sagen paa, idet vi fra dansk Side erkendte, at Norge havde Erhvervsinteresser og Erhvervsrettigheder, som Danmark aldrig havde tænkt paa at krænke. Der foresloges derfor fra vor Side, at Norge indrømmede Danmarks Overhøjhed over Grønland, og at Danmark samtidig ved Traktat ydede Plads for de norske Erhvervsinteresser. Det vilde Nordmændene ikke paa nogen Maade gaa ind paa. De foreslog, at Norge fik Overhøjheden over Østgrønland, mod at man indførte, hvad der populært og vist ogsaa i folkeretlig Henseende kaldes den aabne Dørs Politik. Da vi ikke kunde gaa ind paa det, foreslog man, at man kunde lade disse Landstrækninger bestyre af begge Lande i Fællesskab, hvad vi ogsaa modsatte os. Vi modsatte os begge de norske Forslag udfra den Betragtning, at vi havde faaet de øvrige Magters Anerkendelse, og at vi maatte formene, at disse kunde føle sig brøstholdne, hvis vi nu gik ind paa at dele med Norge, da Forudsætningen for de andre Magters Anerkendelse var, at det var Danmark alene, der fik Overhøjhedsretten og ikke nogen tredie Part. Saaledes gik det i den første Samling her i København.

Den anden Samling fandt Sted i Kristiania den 14. Januar og følgende Dage. Det viste sig der ret snart, at paa de Forslag, der havde været fremme, kunde der ikke naas noget. Vi kunde for saa vidt godt have sluttet Mødet med en Protokol, hvor Uoverensstemmelserne blev fastslaaet, og saa var det hele færdigt. Men her stod vi overfor det Spørgsmaal: Vil det være tjenligt for begge Lande at slutte med en Protokol, der slaar fast: der er de og de Uoverensstemmelser Landene imellem og saa fortsætte med den Strid, der var deroppe? At fortsætte med Striden, hvad vilde det sige? Det vilde sige, at Norge ud fra sin Betragtning, at Landet er Ingenmands Land, vil udnytte det fremdeles og det i stærkere Grad end hidtil. Man havde jo